

ΤΙΤΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Σὲ βρίσκει ἡ ποίηση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

ΤΙΤΟΣ ΠΑΤΡΙΚΙΟΣ

Σὲ βρίσκει ἡ ποίηση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

VIII

Ἐκεῖ ποὺ στριμώχνεσαι στὸ λεωφορεῖο ἐπιστρέφοντας
στὸ σπίτι
ποὺ γυρνᾷς ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο ζητώντας μιὰ δουλειὰ
ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ σὲ ταπεινώσει ἕνας ψηλότερα ἱστάμενος
ποὺ ἐκτοπίζεσαι ἀπὸ πειθήνιους νεοφερμένους
ποὺ χαίρεσαι γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ εἰπώθηκαν γιὰ σένα
ποὺ θὰ ἤθελες ν' ἀκούσεις κι ἄλλα κι ἂς μὴν τ' ὁμολογεῖς
ἐκεῖ ποὺ πατᾷς γκάτζι στὰ 180 μὲ τὸ καινούργιο σου
αὐτοκίνητο
ποὺ δὲν τσιγγουνεύεσαι ἄλλο στὰ δῶρα ποὺ προσφέρεις
ποὺ φλυαρεῖς, ψιλογομενίζεις, πᾶς νὰ φρεσκάρεις
τὴ φιγούρα σου
ποὺ ξάφνου μέσα στὴν ἐπιπολαιότητα ἔχεις μιὰν
ἐκλαμψη εὐφυΐας
ἐκεῖ ποὺ ἀρνιέσαι τὴν ὑποχρεωτικὴ κατάργηση τῆς μοναξιᾶς
ποὺ δὲν ἀποδέχεσαι τὴν καθεστωτικὴ ἐπιβολὴ τῆς εὐτυχίας
ποὺ νιώθεις κυρίαρχος τοῦ παιχνιδιοῦ ἐνῶ εἶσαι
χαμένος ἀπὸ χέρι

πού βγαίνεις μὲ σημάδια ἀπ' τοὺς λαβύρινθους
τῆς πολιτικῆς
ἐκεῖ πὸν ἀγωνιᾷς γιὰ τ' ἀποτελέσματα μιᾶς ἀξονικῆς
ποὺ στενοχωριέσαι γιὰ τὶς ἀρρώστιες καὶ μακρινῶν σου
ἀνθρώπων
ποὺ ἐλπίζεις πὼς ὅλοι θὰ βγοῦν γεροὶ ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο
ἐκεῖ πὸν σταματᾷς τὰ πάντα ἐνῶ τρέχουνε οἱ προθεσμίες
ποὺ περνᾷς βδομάδες ψάχνοντας τὴ λέξη πὸν ἀκριβῶς
χρειάζεται
ὥσπου ἓνας ἄλλος μέσα σου σὲ ἀπαλλάσσει, ἀναλαμβάνει
νὰ τὸ κάνει
ἐκεῖ πὸν λές ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀστεῖα μπρὸς στὸ κυνήγι
τοῦ ψωμιοῦ
κι ἔπειτα βλέπεις ὅτι χωρὶς τὶς λέξεις τίποτα δὲν ἀποκτᾷ
ὑπόσταση...

Ἐκεῖ ἀπάνω σὲ βρίσκει ἡ ποίηση.

IX

Ἡ ποίηση ἔρχεται νὰ σὲ βρεῖ μὲ ποδῆλατο, μὲ μηχανάκι,
μὲ αὐτοκίνητο
ἄλλοτε ἔρχεται σὰν ἀμαζόνα μὲ τὸ σπαθι ὑψωμένο
ἄλλοτε σὲ ἀκολουθεῖ ἀπὸ τὸ σουπερμάρκετ σὰν
κουρελοῦ ζητιάνα
σὲ παρασύρει ὅπως πορνοστᾶρ σὲ φαντασιακὲς ἀβύσσους
σὲ ἀνακαλεῖ στὴν τάξη σὰν διευθύντρια ἀναμορφωτηρίου
σοῦ ἐμφανίζεται στὰ ἔγκατα τοῦ ὕπνου σὰν ἄσπιλη
παρθένα
σ' ἐξαπατᾷ στέλνοντας στὴ θέση της μιὰ θεραπαινίδα της
κι ἐσὺ νομίζεις πὼς τὴν ἔριξες ἐπιτέλους στὸ κρεβάτι σου
σὲ καλεῖ μὲ ντουντούκα νὰ φωνάξεις κομματικὰ
συνθήματα
σὲ περιπαίξει δίνοντας προτεραιότητα στὶς σοβαρές σου
ἀσχολίες
σοῦ γεμίζει τὸ ἄδειο γραμματοκιβώτιο τῶν φιλοδοξιῶν
σὲ δελεάζει μὲ ὄνειρα δόξας, χρήματος, ἀθανασίας
σὲ πείθει σὰν ἄπιστη ἐρωμένη πὼς εἶναι δική σου μόνο

σὲ προσπερνάει γιὰ νὰ ξεσκονίσει νεκροζώντανους
ἀρχηγούς
σοῦ φουσκώνει τὶς οὐτοπίες ὅσο νὰ σκάσουν σὰν μπαλόνι
σοῦ θυμώνει ἅμα δὲν βλέπεις ὅτι προσπαθεῖ νὰ διαλύσει
τὴν ὁμίχλη
σοῦ ζητάει βοήθεια ἅμα τὴν κυνηγοῦν οἱ ἐξουσίες
ποὺ ἀψήφησε
σοῦ λέει πῶς κι ὅταν τὶς ὑμνοῦσε, κρυφὰ τὶς ὑπονόμευε
σοῦ ἐπισημαίνει τὶς κοινοτοπίες, σοῦ ἀνατρέπει
τ' αὐτονόητα
σοῦ ψιθυρίζει μυστικά ποὺ πρέπει ἐσὺ νὰ ἐξιχνιάσεις
σοῦ φωτίζει πράγματα ποὺ μέναν σκοτεινὰ ὥς τότε
ὥσπου κάποια στιγμή σὲ ἀνταμείβει γιὰ τὴν ἀφοσίωσή σου
σοῦ ἀποκαλύπτει τὴν ἀλήθεια, σοῦ λέει καθαρὰ πῶς
ἀνήκει σὲ ὅλους.

Ἐκεῖ ἀπάνω ἡ ποίηση βρίσκει τὸν καθένα μας.